

Sygn. akt: I C 1191/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Grzegorz Kowolik
Protokolant:	sekretarka Marta Tracz

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015 roku

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...)z siedzibą w W. na rzecz D. W. kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 marca 2013 r. do dnia zapłaty,

II. ustala odpowiedzialność (...)z siedzibą w W. wobec D. W. za skutki wypadku z dnia 23 grudnia 2012 r. mogące pojawić się w przyszłości,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

IV. zasądza od (...)z siedzibą w W. na rzecz D. W. kwotę 2.888 zł (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu,

V. nakazuje ściągnąć od (...)z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasa tutejszego Sądu kwotę 1.640,97 zł (tysiąc sześćset czterdzieści złotych i dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów opinii biegłych i kwotę 1.950 zł (tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem brakującej opłaty sądowej od zasądzonych roszczeń.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 26 września 2013 roku powódka D. W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...)z siedzibą w W. kwoty 11.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 23 grudnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lutego 2013 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka domagała się ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa w dniu 23 grudnia 2012 roku oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w postaci uiszczonych opłaty sądowej od pozwu, poniesionych wydatków oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Tytułem uzasadnienia powódka podała, że dnia 23 grudnia 2012 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego została poszkodowana. Odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia przyjęła na siebie strona pozwana. Wskutek tego zdarzenia powódka doznała następujących obrażeń:

- wieloodłamowego złamania nadkłykciowego prawej kości udowej z przemieszczeniem;
- stłuczenia odcinka L-S kręgosłupa;
- stłuczenia drugiej nogi oraz obu rąk;
- stłuczenia głowy.

Bezpośrednio po wypadku powódka przewieziona została do Zespołu (...) w N., gdzie przebywała na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej w okresie od 23 grudnia 2012 roku do 1 września 2013 roku. Na miejscu powódka była leczona operacyjnie w postaci otwarcia i zespolenia złamania nadkłykciowego kości udowej prawej. Powódka została wypisana z zaleceniami utrzymywania opatrunku gipsowego przez 10 tygodni od dnia zabiegu operacyjnego, chodzenia wyłącznie o kulach bez obciążenia kończyny, usunięcie szwów, zażywania leków przeciwbólowych. Powódce zalecono również podjęcie dalszego leczenia w poradniach specjalistycznych, tj. ortopedycznej i rehabilitacyjnej. Powódka nie jest w stanie normalnie funkcjonować. Każde przemieszczanie się wiąże się dla niej z uporczywym bólem i cierpieniem. Powódka nie jest w stanie wykonywać samodzielnie podstawowych czynności życia codziennego oraz zmuszona jest do zażywania silnych leków przeciwbólowych, które osłabiają jej ogólną kondycję psychofizyczną. Zły stan zdrowia wpłynął również negatywnie na jej stan emocjonalnych. Od dnia wypadku stała się osobą nerwową i niespokojną. W związku z koniecznością sprasowywania opieki nad powódką przez osoby bliskie, powódka czuła się bezsilna i bezradna. W chwili wypadku powódka miała 64 lata. Przed wypadkiem nie miała problemów zdrowotnych, była osobą w pełni sprawną fizycznej i psychicznej, lubiła czynnie spędzać wolny czas. Aktualnie prowadzenie aktywnego trybu życia zostało wyłączone.

Pismem z dnia 30 stycznia 2013 roku pełnomocnik powódki zgłosił stronie pozwanej szkodę. Likwidator szkody przyjął ją pismem z dnia 5 marca 2013 roku. Decyzją z dnia 14 marca 2013 roku likwidator szkody przyznał powódce kwotę 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 206,48 zł tytułem kosztów leczenia. Pismami z dnia 15 kwietnia 2013 roku, 15 maja 2013 roku oraz 12 czerwca 2013 roku pełnomocnik powódki wezwał do zapłaty stronę pozwaną. Decyzją z dnia 14 czerwca 2013 roku likwidator szkody przyznał powódce kwotę 13.000,00 zł zadośćuczynienia. Łącznie powódka otrzymała 23.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana (...)w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podła, że roszczenia powódki są nieuzasadnione i nieudowodnione. W ocenie strony pozwanej dotychczas wypłacone powódce zadośćuczynienie w kwocie 23.000,00 zł jest adekwatne w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. do rozmiaru doznanej krzywdy, stopnia natężenia cierpień fizycznych, ich długotrwałości i poniesionego uszczerbku na zdrowiu oraz wieku powódki. W efekcie przedmiotowego wypadku bowiem jedyną trwałą konsekwencją było złamanie prawej kości udowej. Pozostałe obrażenia w postaci stłuczeń ciała okazały się niegroźne i nie miały dalszych konsekwencji w życiu powódki. Dodatkowo strona pozwana podkreśliła, że wyrokiem, z dnia 30 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Nysie II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II K 206/13 zasądził od sprawcy wypadku kwotę 2.000,00 zł tytułem naprawienia szkody co winno być brane pod uwagę w niniejszej sprawie. Zdaniem strony pozwanej niezasadne jest również roszczenie powódki co do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki rzeczzonego wypadku. Powódka bowiem nie przedstawiła żadnego uzasadnienia w tym zakresie, jak również w obowiązującym stanie prawnym w świetle treści przepisu art. 442¹ § 3 k.c. takie ustalenie nie jest konieczne dla ochrony interesów powódki. W zakresie żądanych odsetek przez powódkę strona pozwana wyjaśniła, że ewentualne odsetki byłyby zasadne od dnia wyrokowania.

W piśmie procesowym z dnia 24 marca 2015 roku, pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu, w ten sposób, że zamiast zgłoszonego żądania zapłaty od strony powodowej na rzecz powódki kwoty 11.000,00 zł domagał się kwoty 50.000,00 zł. Decyzja ta uzasadniona została faktem określenia trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki przez biegłego ortopedę na poziomie 25% oraz faktem, iż biegły wyraził w swojej opinii niepomyślne rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powódki.

Na ostatniej rozprawie, pełnomocnik powódki podtrzymał rozszerzone żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według przedłożonego spisu kosztów.

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł jak w odpowiedzi na pozew i późniejszych pismach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W grudniu 2012 roku mąż powódki był bardzo chory i przebywał w szpitalu w G.. Powódka w dniu 23 grudnia 2012 roku wracała z odwiedzin męża w szpitalu i wysiadła z autobusu na przystanku przy ul. (...) w N.. Udała się wówczas w stronę przejścia dla pieszych. Od strony P. jechały samochody, więc powódka zaczęła aż przejadą i przeszła na wysepkę, która jest na środku drogi. Wtedy nadjeżdżający do przejścia dla pieszych kierowca wskazał powódce by przeszła na drugą stronę. Powódka zachęcona do przejścia przez kierowcę ustępującego jej pierwszeństwa weszła na przejście dla pieszych, wtedy też zobaczyła nadjeżdżający drugim pasem biały samochód, który tuż koło krawędzi chodnika wjechał w powódkę. Samochód uderzył powódkę w prawą nogę. Powódka po upadku była oszołomiona. Podeszło do niej dwóch chłopaków, którzy byli ratownikami medycznymi. Próbowali pomóc wstać powódce, ale ta nie mogła ustać, gdyż za bardzo bolała ją prawa noga. Zostało zawiadomione pogotowie ratunkowe i przyjechała karetka, która zabrała powódkę do szpitala w N..

Dowód:

przesłuchanie strony – powódki, k. 60-61.

Kierującą przedmiotowym samochodem osobowym marki V. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych(...)który potrafił powódkę okazała się być R. T..

W związku z przedmiotowym zdarzeniem przeciwko sprawcy zdarzenia R. T., która wskutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności podczas dojeżdżania do oznakowanego przejścia dla pieszych, w wyniku czego potrafiła przechodzącą po pasach przejścia z jej lewej strony na prawą D. W. toczyło się postępowanie przygotowawcze, jako podejrzanej o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Nysie Wydział II Karny wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K (...)warunkowo umorzył wobec podejrzanej R. T. postępowanie karne na okres próby 2 lat. Ponadto zobowiązał podejznaną do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej R. T. kwoty 2.000,00 zł.

Dowód:

- pismo KPP w N. z 21.01.2013 r., k. 8;

- wyrok SR w Nysie z 30.04.2013 r., sygn. akt II K(...), k. 9-10.

Po przedmiotowym zdarzeniu z dnia 23 grudnia 2012 roku powódka została przewieziona na Szpitalny Oddział Ratunkowy skąd po diagnostyce RTG skierowano ją na Oddział (...) Urazowo – Ortopedycznej Zespołu (...) w N., gdzie była leczona w okresie od dnia 23 grudnia 2012 roku do dnia 9 stycznia 2013 roku z rozpoznaniem:

- wieloodłamowego złamania nadkłykciowego prawej kości udowej z przemieszczeniem
- stłuczenia odcinka L-S kręgosłupa.

Wobec powódki zastosowano w dniu 23 grudnia 2012 roku leczenie w postaci wyciągu szkieletowego nadkostkowego za kończynę dolną prawą w znieczuleniu miejscowym. Następnie w dniu 31 grudnia 2012 roku przeprowadzono leczenie operacyjne w postaci otwartej repozycji i zespolenia złamania nadkłykciowego kości udowej prawej. Wobec powódki stosowano także leczenie farmakologiczne. W szóstej dobie pobytu w szpitalu usunięto powódce wyciąg. Kończynę unieruchomiono następnie w opatrunku gipsowym stopowo – udowym. Pacjentka była usprawniana przyłożkowo. W dziewiątej dobie z raną pooperacyjną czystą wypisano ją do dalszego leczenia ambulatoryjnego z zaleceniami utrzymania opatrunku gipsowego przez okres 10 tygodni od dnia zabiegu operacyjnego, chodzenia wyłącznie o kulach bez obciążania kończyny, usunięcia szwów za 7 dni w POZ, stosowania leków oraz kontroli w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej w dniu 11 marca 2013 roku celem zdjęcia opatrunku gipsowego, do której wypisano powódce skierowanie.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego ZOZ N. z 09.01.2013 r., k. 11-13;
- skierowania do poradni specjalistycznej z 09.01.2013 r., k. 14-15.

Powódka po wyjściu ze szpitala w N. kontynuowała leczenie ambulatoryjne w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej ZOZ w N. w okresie od 11 marca 2013 roku do 22 kwietnia 2014 roku. W dniu 11 marca 2013 roku zdjęto powódce opatrunek gipsowy. Na zdjęciu RTG wykonanym tego samego dnia stwierdzono brak pełnego zrostu, a klinicznie znaczne zaniki mięśnia czworogłowego uda oraz śladowy ruch w stawie kolanowym. Zlecono unieruchomienie kończyny w ortezie z regulowanym kątem zgięcia.

W poradni wydano powódce skierowanie do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Centrum (...) w K. na Oddział (...) Ogólnoustrojowej, gdzie powódka przebywała od dnia 25 marca 2013 roku do dnia 6 maja 2013 roku z rozpoznaniem:

- przykurczu zgięciowo – wyprostnego stawu kolanowego prawego;
- dysfunkcji kończyny dolnej prawej po przebytych wieloodłamowym złamaniu nadkłykciowym kości udowej prawej oraz zespoleniu metodą (...).

Celem pobytu na przedmiotowym oddziale było leczenie usprawniające. Wobec powódki zastosowano leczenie w postaci ćwiczenia czynnego z przyrządami, ocenę lokomocji, badanie zakresu ruchów stawów obwodowych, masaż wirowy kończyn dolnych, pole magnetyczne stałe i niskiej częstotliwości, ćwiczenia w odciążeniu, naukę chodu, mobilizację innych stawów, poizometryczną relaksację mięśni. krioterapię miejscową oraz badanie mięśni. Wskutek zastosowanego leczenia uzyskano zmniejszenie dolegliwości bólowych, poprawę stanu funkcjonowania złamanej kończyny. Powódka wzmocniła siłę mięśnia czworogłowego, poprawie uległa także wydolność oraz estetyka chodu. Po zastosowanym leczeniu powódka była w stanie poruszać się przy pomocy dwóch kul łokciowych po terenie płaskim oraz po schodach. Po leczeniu powódka została wypisana z zaleceniami kontynuacji leczenia usprawniającego w trybie ambulatoryjnym, pobierania leków oraz okresowej kontroli w (...). Wydano powódce skierowania rehabilitacyjne.

W dniu 17 maja 2013 roku powódka zgłosiła się do kontroli po rehabilitacji, w wyniku której po przeprowadzonym badaniu rentgenowskim stwierdzono cechy zrostu. Zalecono powódce noszenie tutoru przez dalsze 6 tygodni oraz wydano skierowanie na rehabilitację do (...) Centrum (...) w K..

Dnia 28 czerwca 2013 roku miała miejsce kontrola powódki po rehabilitacji w (...) Centrum (...) w K.. Stwierdzono wówczas u powódki przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego oraz w badaniu RTG cechy zrostu kości udowej. Deficyt wyprostów w kolanie wyniósł 10° , zgięcie do 45° . Zalecono ćwiczenia usprawniające oraz leki i skierowano powódkę na badanie desyntometryczne.

W międzyczasie powódka w okresie od 6 lipca 2013 roku do 13 lipca 2013 roku przebywała w Ośrodku (...) akces w D., gdzie poddawana była krioterapii i zabiegom masażu.

Po wykonanym badaniu desyntometrycznym powódka zgłosiła się do poradni w dniu 20 sierpnia 2013 roku. Analiza wyników badania pozwoliła stwierdzić u powódki osteoporozę w związku z czym zalecono powódce odpowiednie leki.

W dniu 16 października 2013 roku na zdjęciach kręgosłupa w odcinku L-S stwierdzono zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe.

W okresie od dnia 23 października 2013 roku do dnia 20 listopada 2013 roku powódka przebywała w Zespole (...) w G.. W trakcie pobytu włączono indywidualnie dobrane zabiegi, w parciu o indywidualny plan rehabilitacji, dostosowany do indywidualnej wydolności pacjentki uzyskując poprawę sprawności i zmniejszenie dolegliwości bólowych. Przeprowadzono edukację zdrowotną na temat schodzenia podstawowego i zrealizowano przeprowadzony plan opieki. Zalecono kontynuację wyuczonych ćwiczeń w warunkach domowych oraz wizytę kontrolną u lekarza kierującego na leczenie uzdrowiskowe.

Po zakończonej rehabilitacji w G. przeprowadzono w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej ZOZ w N. badanie w dniu 25 listopada 2013 roku. W jego wyniku stwierdzono, że powódka chodzi z asekuracją kul łokciowych i obciąża kończynę dolną prawą. Kontrolne zdjęcie RTG wykazało zrost kostny. Powódce zalecono kontrolę za 4 miesiące i ewentualne usunięcie materiału zespalającego.

Dnia 10 lutego 2014 roku wykonano kontrolne zdjęcie RTG stawu kolanowego i kości udowej prawej, które wykazało cechy zrostu. Powódka została skierowana do (...) Centrum (...) w K., gdzie przebywała w okresie od 25 lutego 2014 roku do 18 marca 2014 roku. Podczas pobytu powódka uskarżała się na ból kręgosłupa. Na Oddziale (...) Ogólnoustrojowej przeprowadzono kompleksową fizjoterapię i uzyskano zwiększenie zakresu ruchomości stawu kolanowego prawego (zgięcie powyżej 90°), poprawę jakości i wydolności chodu i poprawę sprawności ogólnej. W stanie ogólnym dobrym pacjentka wypisana do domu z zaleceniem systematycznego wykonywania wyuczonych ćwiczeń usprawniających oraz w razie potrzeby kontroli ortopedycznej w miejscu zamieszkania.

Po pobycie w (...) Centrum (...) powódka zgłosiła się w dniu 1 kwietnia 2014 roku do Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej ZOZ w N.. Podczas wizyty nie stwierdzono poprawy. Powódka była w stanie obciążać kończynę i poruszać się z kulami łokciowymi. Powódkę skierowano wówczas na usunięcie materiału zespalającego.

Podczas ostatniej wizyty w Poradni Chirurgii Urazowo – Ortopedycznej ZOZ w N. dnia 22 kwietnia 2014 roku stwierdzono zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe – wytwórcze stawu kolanowego prawego po przebyłym złamaniu kości udowej. Powódka poruszała się z asekuracją jednej kuli. Po tej wizycie leczenie w Poradni zostało zakończone.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego SP ZOZ w K. w okresie od 25.03.2013 r. do 06.05.2013 r., k. 16;
- skierowania na zabiegi rehabilitacyjne, k. 17;
- skierowanie na leczenie uzdrowiskowe, k. 136-139
- karta informacyjna leczenia szpitalnego w G., k. 108;
- zaświadczenie o pobycie w Zespole (...) w G. z 17.11.2013 r., k. 14
- informacja o terminie przyjęcia do SP ZOZ w K., k. 140-141;
- karta informacyjna leczenia szpitalnego SP ZOZ w K. w okresie od 25.02.2014 r. do 18.03.2014 r., k. 109;

- karta zabiegowa z Ośrodka (...) w D., k. 148-149

- historia choroby powódki w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej w N., k. 110-129.

Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w orzeczeniu z dnia 6 lutego 2013 roku, nr akt 439117 stwierdził, że powódka jest niezdolna do samodzielnej egzystencji od dnia 9 stycznia 2013 do dnia 31 lipca 2013 roku. W orzeczeniu lekarz stwierdził nadto, że niezdolność ta pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu.

Następnie lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ponownie stwierdził w orzeczeniu wydanym w dniu 25 czerwca 2013 roku, że powódka jest w dalszym ciągu niezdolna do samodzielnej egzystencji do dnia 31 grudnia 2013 roku.

Dowód:

- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 06.02.2013 r., k. 132-133;

- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 25.06.2013 r., k. 134-135.

Powódka w dalszym ciągu odczuwa skutki przedmiotowego wypadku z dnia 23 grudnia 2013 roku. Powódka narzeka na problemy z podnoszeniem rąk oraz bólami odcinka szyjnego kręgosłupa i głowy. W trakcie leczenia w szpitalu jak i później powódka zmuszona była do zażywania leków przeciwbólowych. W dalszym ciągu przy chodzeniu uszkodzona kończyna powódki puchnie. Prawa noga powódki jest bardzo słaba w związku z czym powódka cały czas opiera się na lewej nodze i kuli. Przez to mocno obciąża lewą nogę i ma z nią problem. W lewej nodze powódka miała zakrzepicę, ma popękane żyły. Prawa noga jest w żelaznych szynach co powoduje duży dyskomfort. Powódce drętwieją również ręce i nogi od skrzywionego kręgosłupa.

Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową, mieszkała wraz z mężem, synem i synową oraz wnukami. Powódka miała kawałek ogrodu i pomagała w prowadzeniu szklarni. Nadto opiekowała się chorym mężem. Wraz z mężem często jeździła na rowerze, a gdy mąż zachorował – z wnukami. Aktualnie powódka nie może tego robić bo ma sztywne kolano. Trudności sprawia jej też wejście do samochodu, nie może również swobodnie siedzieć w kościele. Tuż przed wypadkiem powódka sprzedała dom w N. i kupiła mieszkanie w N.. Po wypadku musiała poczekać, aż były właściciel opuści jej nowe mieszkanie. Na skutek wypadku syn musiał wykonać prace adaptacyjne w mieszkaniu powódki, aby przystosować je do niepełnosprawności powódki.

Powódka odczuwa lęk przed wejściem na jezdnię, musi jej ktoś zawsze asystować. Przed wypadkiem to powódka służyła pomocą innym, a teraz sama potrzebuje pomocy. Do sklepu na większe zakupy nie jest w stanie pójść, samodzielnie a do kościoła musi być wożona. Po wypadku zajmowały się nią koleżanki T. K. oraz M. M., gdyż powódka potrzebowała pomocy praktycznie we wszystkim. Na początku nie mogła sama pójść do łazienki i potrzebowała pomocy przy ubieraniu się i jedzeniu oraz sprzątaniu. Powódka zwracała koleżankom koszy paliwa, a M. M. płaciła kwoty rzędu 200 – 300 zł za opiekę nad nią. Z tych względów rzutujących na utrudnienia w samodzielnym poruszaniu się powódka ma także utrudniony kontakt z rodziną.

Obecnie odczuwa dolegliwe bóle kręgosłupa z uwagi na jego skrzywienie przy chodzeniu o kuli oraz bóle zdrowej nogi, która jest obecnie nadmiernie obciążana.

Powódka najbardziej jednak odczuła fakt, iż w związku z wypadkiem, w trakcie jej pobytu w szpitalu, zmarł jej mąż. Mąż bardzo bał się śmierci i powódka była codziennie u niego w szpitalu. Ze względu powódka nie mogła być przy jego śmierci ani uczestniczyć w jego pogrzebie. Powódka tę okoliczność bardzo przeżyła.

Lekarz ogólny proponował powódce leczenie psychiatryczne i psychologiczne, ale powódka odmówiła, bo ma problemy z poruszaniem się i otworzeniem przed obcą osobą.

Dowód:

- przesłuchanie strony – powódki, k. 60-61;

- zeznania świadka T. K., k. 92;

- zeznania świadka P. W., k. 92-93.

Na skutek doznanych przez powódkę D. W. w wyniku wypadku z dnia 23 grudnia 2012 roku obrażeń w postaci wieloodłamowego złamania nadkłykciowego trzonu kości udowej prawej i stłuczenia odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa powódka na płaszczyźnie ortopedycznej doznała 25% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dodatkowo należy mieć na uwadze przy tym, że powódka w pierwszym okresie po wypadku, ok. 3 miesiące stan zdrowia powódki był w znacznym stopniu upośledzony na skutek unieruchomienia prawej dolnej kończyny w opatrunku gipsowym udowym. Wówczas powódka niewątpliwie wymagała pomocy osób trzecich i od tej pomocy była uzależniona jako obłożnie chora. Wymiar tej pomocy wynosił 8 godzin na dobę. W późniejszym okresie aktywność powódki i funkcje narządów ruchu stopniowo, lecz wolno, poprawiały się w miarę postępów rehabilitacji. Powódka mogła wreszcie samodzielnie poruszać się o kulach. Wówczas przez okres około roku wymagała pomocy w zmniejszonym zakresie (zakupy, sprzątanie, dowód na konsultacje lekarskiej, rehabilitację), tj. około 3 godziny dziennie. Aktualnie powódka nie wymaga opieki codziennej, jednakże jest ona niezbędna okresowo, np. przy robieniu zakupów, sprzątanu i niektórych pracach domowych.

Rokowania na przyszłość co do całkowitego wyleczenia powódki są niepomyślne. W świetle obecnego stanu wiedzy medycznej nie ma szans na całkowity powrót do zdrowia, tj. do stanu sprzed wypadku. Należy się liczyć, że w przyszłości jej stan zdrowia ulegnie pogorszeniu w związku z przebyтым urazem. Znaczne upośledzenie chodu spowoduje przyspieszenie rozwoju zmian zwyrodnieniowych w stawach kończyn dolnych i kręgosłupie. Będą im towarzyszyły zespoły bólowe.

Dowód:

opinia biegłego sądowego ortopedy A. B., k. 101-107.

Powódka doznała również uszczerbku na zdrowiu na polu neurologicznym w związku ze skróceniem kończyny dolnej prawej, jej niewydolnością i ograniczeniem przykurczami ruchomości w stawie kolanowym. Skutkiem tego deficytu jest zaburzenie statyki kręgosłupa lędźwiowego z jego skrzywieniem w celu oszczędzania osłabionej strony co skutkuje bólami przeciążeniowymi kręgosłupa w tej okolicy i powoduje trwały uszczerbek na zdrowiu powódki na poziomie 5%.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego neurologa S. R., k. 192-195;

- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego neurologa S. R. z 10.07.2015 r., k. 235-236.

Wskutek wypadku z dnia 23 grudnia 2013 roku stwierdzono u powódki także zaburzenia adaptacyjne w stopniu miernie nasilonym. Po wypadku początkowo wystąpiły u powódki zaburzenia stresowe pourazowe w stopniu miernie nasilonym bez tendencji do eskalacji tych zaburzeń, które następnie przeszły w zaburzenia adaptacyjne. Natężenie zaburzeń adaptacyjnych nie było znaczne i w aktualnym stanie psychicznym ujawnia te zaburzenia w stopniu miernie nasilonym co pozwala przyjąć u powódki 2 % uszczerbek na zdrowiu psychicznym powódki. Z czasem te zaburzenia jednak ulegną całkowitemu wycofaniu.

Dowód:

opinia sądowa psychiatryczno – psychologiczna, k. 246-250.

Pismem z dnia 30 stycznia 2013 roku pełnomocnik powódki zgłosił stronie pozwanej szkodę i domagał się zapłaty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 227,58 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Likwidator szkody (...) S.A.

z siedzibą w W. jako agent(...)przyjął ją pismem z dnia 5 marca 2013 roku. Decyzją z dnia 13 marca 2012 roku likwidator szkody przyznał powódce kwotę 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 206,48 zł tytułem kosztów leczenia. Pismami z dnia 15 kwietnia 2013 roku, 15 maja 2013 roku oraz 12 czerwca 2013 roku pełnomocnik powódki wezwał do zapłaty stronę pozwaną. Ubezpieczyciel ustalił uszczerbek na zdrowiu u powódki na kwotę 14%. Decyzją z dnia 14 czerwca 2013 roku likwidator szkody przyznał powódce kwotę 13.000,00 zł zadośćuczynienia. Łącznie powódka otrzymała 23.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Nadto decyzją z dnia 9 października 2013 roku przyznana została powódce dodatkowa kwota w wysokości 571 zł z tytułu kosztów leczenia.

Dowód:

- zgłoszenie szkody z 30.01.2013 r., k. 19-22;
- pismo (...) o przyjęciu zgłoszenia z 05.03.2013 r., k. 23;
- decyzja z 13.03.2013 r., k. 24-25;
- wezwania do zapłaty, k. 27-35;
- dokumenty zawarte w aktach szkody nr (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo D. W. należało uwzględnić co do zgłoszonego żądania zapłaty na jej rzecz od strony pozwanej (...)kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z dnia 23 grudnia 2012 roku oraz co do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku mogące powstać w przyszłości, natomiast powództwo podlegało częściowo oddaleniu w zakresie żądania odsetek.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony postępowania, w tym dokumentacji medycznej powódki i dokumentach znajdujących się w przedłożonych przez stronę pozwaną aktach szkodowych, których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Do ustalenia stanu faktycznego, szczególnie w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych powódki posłużył dowód z przesłuchania stron ograniczony do osoby powódki oraz posiłkowo z zeznań świadków T. K. i P. W.. Należy mieć bowiem na względzie to, że tego typu dolegliwości jako odczuwane indywidualnie przez każdego człowieka można było ustalić jedynie w drodze bezpośredniego przesłuchania danej strony. Podstawą ustaleń faktycznych były także opinie biegłych sądowych z zakresu: ortopedii, neurologii oraz psychologii i psychiatrii, które pozwoliły sądowi ustalić zakres doznanych przez powódkę obrażeń na skutek wypadku z 23 grudnia 2012 roku oraz powstały w jego wyniku uszczerbek na jej zdrowiu, jak również przebieg procesu leczenia i aktualny stan zdrowia powódki. Ustalenia poczynione przez powołanych biegłych co do zasady nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Zgłaszane natomiast przez stronę powodową uwagi pod adresem pisemnej opinii biegłego neurologa zostały wyjaśnione w ustnej opinii uzupełniającej wydanej na rozprawie w dniu 10 lipca 2015 roku. Sąd z uwagi na stanowisko pełnomocnika pozwanego uznał, że konieczny jest dowód z opinii biegłego psychiatry i psychologa, kwestie uszczerbku na zdrowiu psychicznym, mimo doświadczenia biegłego, nie wchodziły w zakres kompetencji lekarza neurologa. Sąd ustalił więc uszczerbek na zdrowiu pod względem neurologicznym na podstawie opinii biegłego neurologa, natomiast uszczerbek na zdrowiu pod względem psychiatrycznym na podstawie opinii biegłego psychiatry i psychologa. Ostatni biegli stwierdzili, że u powódki występuje nie trwały, a długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości dwóch procent. Wobec braku stosownych wniosków dowodowych Sąd uznał, że wszystkie opinie nie były kwestionowane w dalszym zakresie, a ponieważ były zupełne, zdecydowane i weryfikowalne, mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd stwierdził, że stan faktyczny w sprawie miał charakter bezsporny co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego, w wyniku którego powódka odniosła obrażenia jak również co do charakteru i zakresu tych obrażeń. Niekwestionowany charakter miały także okoliczności dotyczące przeprowadzonego przez stronę pozwaną postępowania likwidacyjnego

oraz samej zasady odpowiedzialności za skutki tego zdarzenia i przyznanego w jego wyniku zadośćuczynienia powódce w kwocie 23.000,00 zł.

Strona pozwana Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. kwestionowała natomiast zasadność zgłoszonego przez powódkę żądania dalszego zadośćuczynienia podnosząc przy tym, że dotychczas przyznana powódce kwota z tego tytułu jest adekwatna do rozmiarów doznanej przez nią krzywdy.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy stwierdzić, że podstawą prawną rozstrzygnięcia jest przepis art. 805 k.c. i art. 822 k.c., w stosunku do pozwanego zakładu ubezpieczeń oraz art. 436 § 1 w związku z art. 435 k.c. w stosunku do sprawcy wypadku z uszczegółowieniem w zakresie zadośćuczynienia w przepisie art. 445 § 1 k.c.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a przy ubezpieczeniu osobowym – umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zasady podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1151). Przez działalność taką rozumie się wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych.

Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)i (...), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Na gruncie niniejszej sprawy znajdzie zastosowanie także przepis art. 19 ust. 3 w zw. z art. 123 pkt. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)i (...). Po myśli art. 19 ust. 3 omawianej ustawy poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od (...)w przypadkach, o których mowa w art. 123. Z kolei art. 123 pkt. 1 tejże ustawy mówi, że (...) odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego. Na kanwie rozpoznawanej sprawy pojazd sprawcy wypadku z dnia 23 grudnia 2012 roku R. T. ubezpieczony był w zakresie ubezpieczenia OC w Niemczech, które są stroną Porozumienia Wielostronnego. Tym samym powódka mogła skierować swoje roszczenia bezpośrednio przeciwko (...) w W..

Podstawą prawną odpowiedzialności sprawcy wypadku, za którego odpowiada zakład ubezpieczeń, jest przepis art. 435 § 1 k.c., który stanowi, że prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Z kolei przepis art. 436 § 1 k.c. stanowi, że odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Jak się podnosi w doktrynie (Z. S. w Kodeks cywilny Praktyczny komentarz z orzecznictwem praca zbiorowa, W. 2005s. 165), odpowiedzialność na zasadzie ryzyka istnieje wówczas, gdy zachowanie poszkodowanego było zupełną przyczyną szkody, lecz nie można mu postawić zarzutu (brak winy), a także, gdy zachowanie poszkodowanego było wprawdzie naganne, lecz nie stanowiło wyłącznej (zupełnej) przyczyny szkody.

W rezultacie, aby przypisać odpowiedzialność sprawcy wypadku, muszą zaistnieć łącznie trzy przesłanki: kierowanie pojazdem przez sprawcę szkody, szkoda po stronie osoby trzeciej i związek przyczynowy pomiędzy ruchem pojazdu a powstaniem szkody.

Odnosząc się do pierwszej przesłanki, to kwestia prowadzenia pojazdu przez R. T., nie była kwestionowana, a nadto została potwierdzona notatką policji z dnia 21 stycznia 2013 roku oraz wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 30 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 206/13.

Jeśli idzie o drugą przesłankę, czyli szkodę, to należy zauważyć, iż pojęcie szkody nie jest zdefiniowane w k.c. Na tle całokształtu przepisów kodeksu cywilnego przyjmuje się, że szkodą w ścisłym tego słowa znaczeniu jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku w skutek pewnego zdarzenia. Natomiast „krzywda” jest wynikiem naruszenia dobra osobistego, naruszenia czci, obrażeń ciała, itp. Jeżeli takie naruszenie nie oddziałuje ujemnie na sferę majątkową – jest tylko „krzywda” (szkodą niematerialną). Według art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje „straty, które poszkodowany poniósł” (damnum emergens) oraz „korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono” (lucrum cessans) – por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996 r., III CZP 2/96, opublikowanej w OSNC 1996/6/79.

Przepis art. 444 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów. Wstrząs psychiczny doznany w skutek określonego zdarzenia może być źródłem rozstroju zdrowia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1969 r., II CR 114/69, wyrok Sądu Administracyjnego w P. z dnia 9 lipca 2003 r., I Ca 396/03).

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki. W szczególności będą to koszty leczenia.

Dodatkowo zauważyć należy, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna (por. uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005r., sygn. akt I CK 7/05, LEX 153254, uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX 52766 oraz uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1965r., I Pr 203/65, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 92).

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/07, LEX nr 369691, Biul. SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95), w tym: charakter doznanych obrażeń ciała powódki. Powódka D. W. na skutek przedmiotowego wypadku doznała urazów postaci wieloodłamowego złamania nadkłykciowego trzonu kości udowej prawej i stłuczenia odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa. Jak już wyżej wskazano rokowania na przyszłość co do całkowitego wyleczenia powódki są niepomyślne. W świetle obecnego stanu wiedzy medycznej nie ma szans na całkowity powrót do zdrowia, tj. do stanu sprzed wypadku. Należy się liczyć, że w przyszłości jej stan zdrowia ulegnie pogorszeniu w związku

z przebyłym urazem. Znaczne upośledzenie chodu spowoduje przyspieszenie rozwoju zmian zwyrodnieniowych w stawach kończyn dolnych i kręgosłupie. Będą im towarzyszyły zespoły bólowe. Powyższe obrażenia doznane przez powódkę skutkowały powstaniem u niej na płaszczyźnie ortopedycznej trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 25 %. Powódka ucierpiała również na podłożu neurologicznym odnosząc trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% jak również na płaszczyźnie psychicznej cierpiąc z powodu zaburzeń adaptacyjnych, co skutkuje 2% uszczerbkiem na jej zdrowiu.

Jak wyżej wskazano wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, kraju, w którym mieszka poszkodowany. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie.

Powódka początkowo domagała się zadośćuczynienia w wysokości 11.000,00 zł. Następnie żądanie to zostało rozszerzone do kwoty 50.000,00 zł. Uwzględniając, iż strona pozwana przyznała powódce dotychczas z tego tytułu kwotę 23.000,00 zł, oraz że w postępowaniu karnym powódka otrzymała kwotę 2.000,00 zł, Sąd przyznał powódce dalsze zadośćuczynienie w kwocie 50.000,00 zł za łączny uszczerbek na zdrowiu powódki na poziomie 32% będący wynikiem wypadku z dnia 23 grudnia 2012 roku. Łącznie zatem powódka za doznaną krzywdę spowodowaną przedmiotowym zdarzeniem otrzyma zadośćuczynienie w kwocie 75.000,00 zł, co daje ok. 2.344 zł za jeden procent uszczerbku na zdrowiu.

Zdaniem Sądu przyznane powódce zadośćuczynienie jest wyważone, utrzymane w rozsądnych granicach umożliwiających powodom złagodzenie zaistniałych skutków wypadku, a przede wszystkim jest kwotą adekwatną do krzywdy jakiej doznała i rozmiaru cierpienia. Zasądzone zadośćuczynienie odpowiada średniej wysokości zadośćuczynienia zasądzanego w tego typu sprawach w tutejszym Sądzie. Sąd przyznając powódce dalsze zadośćuczynienie miał przede wszystkim na względzie fakt bardzo dużego cierpienia spowodowanego złamaniem kości udowej nogi prawej powódki oraz długotrwałym i bolesnym procesem leczenia i rehabilitacji. Sąd miał wzgląd także na fakt, iż wskutek tego wypadku powódka została pozbawiona możliwości obcowania ze swoim śmiertelnie chorym mężem w ostatnich chwilach jego życia, a także ze względu na swój stan zdrowia spowodowany wypadkiem nie mogła uczestniczyć w jego pogrzebie. Do dziś ten fakt wpływa znacząco na kondycję psychiczną powódki. Nie bez znaczenia pozostawał także fakt, iż powódka do dnia dzisiejszego nie odzyskała sprawności sprzed wypadku, a co więcej, już nigdy jej nie odzyska. Jej stan zdrowia także w przyszłości ulegnie pogorszeniu z uwagi na postępujące zmiany zwyrodnieniowe. Powódka do dziś cierpi z powodu bólów kręgosłupa i obu nóg.

Wreszcie trzecią przesłanką odpowiedzialności z art. 436 § 1 w związku z art. 435 § 1 k.c. jest związek przyczynowy pomiędzy działaniem sprawcy, a powstałą szkodą.

W doktrynie (Komentarz do art.361 kodeksu cywilnego (Dz.U.64.16.93), [w:] A. Kidyba (red.), A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Z. Gawlik, A. Janiak, G. Koziół, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX, 2010) wskazuje się, że dla określenia relacji kauzalnej podstawowe znaczenie ma przepis art. 361 § 1 k.c. Wobec mnogości koncepcji związku przyczynowego, tak w ujęciu filozoficznym, nauk przyrodniczych, jak i nauk prawnych, ustawodawca określił tę kategorię jako element odpowiedzialności odszkodowawczej (por. A. Koch, Metodologiczne zagadnienia związku przyczynowego w prawie cywilnym, Poznań 1975, s. 48 i n.). W judykaturze i doktrynie powszechnie przyjmuje się, że przepis art. 361 k.c. należy uznać za odwołanie się do teorii adekwatnego związku przyczynowego, która odpowiedzialnością podmiotu obejmuje jedynie zwykle (regularne) następstwa danej przyczyny (por. szerzej A. K., Związek przyczynowy..., s. 94 i n.; M. K., Szkada na mieniu..., s. 386 i n.). W art. 361 § 1 k.c. ustawodawca realizuje tę koncepcję, stanowiąc, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Na kanwie rozpoznawanej sprawy wystąpiła także trzecia z przesłanek, tj. pomiędzy zachowaniem sprawczyni zdarzenia R. T. kierującej pojazdem marki V. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych (...)i potrąceniem przechodzącej po pasach D. W. i powstałymi u niej w związku z tym obrażeniami istnieje oczywisty adekwatny związek

przyczynowo skutkowy. Okoliczności sprawy nie budziły także wątpliwości pod kątem tego, że powódka w żaden sposób nie przyczyniła się ze swojej winy do zaistnienia tego zdarzenia.

Podstawą rozstrzygnięcia o odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 23 grudnia 2012 roku w pkt. II wyroku jest przepis art. 189 k.p.c., który stanowi, że powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Sąd uwzględnił żądanie powódki w tym zakresie, albowiem jak wynika z opinii biegłego sądowego ortopedy A. B., w przyszłości dojdzie do pogorszenia się stanu zdrowia powódki w związku z doznanymi obrażeniami w wypadku z dnia 23 grudnia 2012 roku.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Dodatkowo przepis art. 482 § 1 k.c. stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Poza tym przepis art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty przyznanego zadośćuczynienia powódce od dnia 14 marca 2013 roku uznając, iż strona pozwana nie dołożyła należytej staranności w ustaleniu krzywdy powódki, a wydając w dniu 13 marca 2013 roku decyzję o przyznaniu zadośćuczynienia w kwocie 10.000,00 zł dysponowała wszelką dokumentacją umożliwiającą dokonanie prawidłowej oceny skutków zdarzenia z dnia 23 grudnia 2013 roku i mogła ustalić to zadośćuczynienie w należnej powódce wysokości kompensującej doznaną przez nią krzywdę. Oddaleniu zatem podlegało żądanie powódki dotyczące zasądzenia od przyznanej kwoty zadośćuczynienia odsetek od dnia 18 lutego 2013 roku.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 100 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, należało całością kosztów obciążyć stronę pozwaną, gdyż sprawy o zadośćuczynienie i odszkodowanie zawsze mają charakter oceny, a powódka wygrała postępowanie co do zasady i uległa stronie pozwanej w nieznaczej części swego żądania.

Na koszty procesu po stronie powódki zostały złożone koszty: zastępstwa procesowego w kwocie 2.888,00 zł, w tym kwota 2.400,00 zł zgodnie z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz koszty dojazdu pełnomocnika powódki na rozprawę w

dniu 1 kwietnia 2015 roku oraz 10 lipca 2015 roku po 244 zł za każdą, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłaty sądowej od pozwu w kwocie 550 zł.

Orzeczenie w pkt. V wyroku zapadło na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 130³ § 2 k.p.c. stanowiącym, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym Sąd biorąc pod uwagę wynik procesu nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 1.640,97 zł tytułem kosztów opinii biegłych sądowych oraz kwotę 1.950,00 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od zasądzonego roszczenia.